

30) Letecký den

Každé ráno při probuzení si říkám, copak je dnes vlastně za den? Aha, středa. A co že to všechno musím zařídit? Zaplatit složenky, koupit baterie, maso, ponožky a tak podobně.

Dnes ráno jsem se probudila v pohodě, protože je sobota a na nějaké té minutě lebedění si v posteli nesejde. A copak dnes musím udělat? Nejdřív asi hodit do pračky tepláky, potom dokončit úklid skříně s potravinami, kde jsem objevila nezvané létající hosty, uvařit polévku a guláš, aby zbylo i na zítra a odpoledne zabalit tři kufry na školu v přírodě. A pokud to stihnu, mohla bych zítra došít tu třetí zimní bundu. Za okny se klube nádherně slunečný zářiový den.

Vzala jsem to podle plánu: pračka, vyndat zmrzlé maso, snídaně, skříň ... Šlo mi to od ruky. Zahnížděné „hosty“ jsem objevila v rozinkách a mandlích, jenže mi do toho zazvonil telefon. A ze sluchátka přístroje, který zkrajuje vzdálenosti a šetří náš čas se ozval strejda Vlasta.

„Ahoj. Máš doma kluky?“

„Martin s tátou jsou v Robči, takže stačí-li ti Jirka, máš ho mít.“ „Já bych se chtěl jenom zeptat, jestli byste s námi nechtěli vyrazit na letecký den. Co myslíš, bavilo by to i holky?“

Jestli něco nesnáším, tak je to rozhodování u telefonu. Nutnost rozhodnout se v několika vteřinách pro „ano“ či „ne“ mě uvádí do stresové situace.

Trojčata pochopitelně na letecký den s tetou a strejdou chtěla jet všechna. I Hanka se slavnostně zapřísahala, že se tam ani na chvílku nebude nudit.

„Dobře. Tak my přijedeme k vám a pak pojedeme společně.“

„Prima, ale měli byste tu být do dvanácti hodin, abychom chytli autobus ve čtvrt.“

„Já to zkusím,“ ukončila jsem hovor a naladila svůj mozkový plánovací počítač na novou vlnu. Skříň - nechat jak je, tu už nestihnu. Maso - uložit zpět do lednice na zítra. K obědu - čočková polévka z konzervy, Hanka ji může ohřát, plus krupicová kaše, ta je hned. Kufry - odložit na zítra. Prádlo - to snad ještě stihnu pověsit.

Všechno vyšlo téměř na minutu. I počasí je jako na objednávku. Stojíme ve Kbelích na letišti, nastavujeme tvář slunci a obdivujeme techniku i piloty, jak s ní dovedou zacházet. Jirka se zadíval k věžičce s přenosovou kamerou a prohlásil:

„Ten s tím vrtulníkem ale musí bejt hodně přesnej, že ani nesmetl kameramana.“

Při některých ukázkách mě až lochtá v žaludku z představy, jak málo by stačilo, aby nás sbírali ze zdejší trávy po kouskách. Země se chvěje při průletech nejmodernější techniky a do myšlenek si chtě nechtě promítám údaje z havárie v západoněmeckém Ramsteinu. Ale všechno, až na kolizi dvou parašutistů, probíhá přesně. Strejda nám dělá soukromého komentátora a odpovídá na všechny dětské dotazy naprosto zasvěceně a s přehledem.

„Asi jsme tě vytáhli z největší práce, vid',“ spíš konstatuje než se ptá teta Vladka.

„No, to jo, měli byste teď jít k nám na brigádu,“ povzdechnu si, ale tak nějak bez lítosti, protože ta podívaná stála za to a zůstat doma v tak nádherný den by bylo škoda.

„Víš co, radši pojď k nám ještě na kafe,“ zve mě strejda.

„Anóó, půjdeme ještě chvíli k tetě,“ loudí děti a já v skrytu jejich touhy vidím naději na pohádku z videa.

Škrtám ze svých pracovních plánů dnešní den, házím starosti za hlavu a jdu v pohodě vychutnat zbytek dnešního sluncem prozářeného odpoledne.

Musím se bohužel přiznat, že řada mých pracovních plánů končí podobně. Ale konec konců proč si občas neosladit život bonbónkem rozptýlení. Hezkých chviliek

není nikdy dost na to, abychom je vyškrtili jen proto, že nejsou naplánované.